

Ο τελευταίος «ένοικος» της Θεοτόκου Αντρέας Παναγή Μηλιώτης

**Ο «Παγιδευμένος» στα κατεχόμενα για 39 ημέρες στρατιώτης*
(14.8.1974-21.9.1974)**

της Ανθής Πέτσα Σαββίδου

Ξεκίνησα για την οδό Αθηνών στο Στρόβολο πολύ χαρούμενη αφού επιτέλους ύστερα από προσπάθειες και τηλεφωνήματα δύο και πλέον χρόνων θα βρισκόμουν ενώπιος ενωπίω με ένα άτομο για το οποίο ήξερα ελάχιστα: Αντρέας Παναγή Μηλιώτης στρατιώτης, συγγενής της Αστέρως που στην εισβολή έμεινε στην Θεοτόκου εγκλωβισμένος για ενάμιση μήνα και κατάφερε να «περάσει» στις ελεύθερες περιοχές μετά από 39 ημέρες.

Τόσα λίγα μόνο, αλλά για μένα αρκετά! Ενθουσιάστηκα! Μου κίνησε το ενδιαφέρον αλλά και την περιέργεια, αφού για το φτωχό μου μυαλό αυτό ήταν και ακατόρθωτο και εν μέρει απίστευτο! Τον έψαξα. Τον ήθελα να μοιραστεί μαζί μας, σχεδόν 51 χρόνια από τότε, την περιπέτειά του, για να καταγραφεί και να «εγκλωβιστεί» στις σελίδες του περιοδικού μας εσαεί.

Και άρχισα να πλάθω διάφορα σενάρια, εικασίες που κατά πολύ απείχαν από αυτά που στη συνέχεια άκουσα από το ίδιο του το στόμα! Στα μάτια μου η περιπέτειά του φάνταζε εξωπραγματική και ο πρωταγωνιστής της σκληροτράχηλος, υπεράνθρωπος, Και όμως! προσγειώθηκα απότομα όταν ξαφνικά βρέθηκα μπροστά σε ένα ευχάριστο, γιομάτο αισιοδοξία και χαμόγελο άνθρωπο, μια ζεστή ανοιχτή αγκαλιά! Μπροστά μου στεκόταν σήμερα Πέμπτη, 27 του Φεβράρη 2025, ένας «κανονικός άνθρωπος»!

Όσο προχωρούσαμε στην «εξιτόρηση», τόσο πιο πολύ τον θαύμαζα αλλά συγχρόνως τόσο πιο πολύ συνταραζόμουν και αναστατωνόμουν από αυτά που άκουα. Ζούσα μαζί του την κάθε δύσκολη και επικίνδυνη στιγμή του. Κατάφερε, σε λίγα μόνο λεπτά να με καταστήσει συνοδοιπόρο του 19χρονου, δικού μας πλέον Ροβινσώνα Κρούσου, στο Τζιάος, στο Γιαηλά, στη Θεοτόκου μέχρι και το «Τριγωνάκι» της Αγλαντζιάς, τον Αστυνομικό Σταθμό Λυκαβητού, το ΓΕΕΦ όπου επιτέλους ανάπνευσε αέρα ελευθερίας, όπου λυτρώθηκε και μαζί του επιτέλους μετά από διόμιση ώρες λυτρώθηκα κι εγώ.

Η αφήγησή του συγκροτημένη, η εξιστόρηση του λιτή, γεμάτη μαυρόασπρες εικόνες γεμάτη περιγραφή γεμάτη παραστατικότητα, αγωνία και τρόμο! Ο ίδιος όμως ήρεμος, γαλήνιος... Το μαγνητοφονάκι μου κατέγραφε, η σκέψη μου όμως πετούσε. Η αγωνία μου στα ύψη κάθε φορά που προσπαδούσε να σπάσει τον κλοιό για να βρεθεί στις ελεύθερες περιοχές. Ταραζόμουν, δυσκολευόμουν

* Από το υπό έκδοση βιβλίο «Ο τελευταίος “ένοικος” της Θεοτόκου στρατιώτης Αντρέας Παναγή από την Μηλιά Αμμοχώστου».

να αναπνεύσω όταν αυτός βρισκόταν αντιμέτωπος με τον Τούρκο εισβολέα και δυστυχώς ποιώντας την ανάγκη πράξη, υποχωρούσε! Και λυτρωνόμουν όταν κατάφερνε να τους ξεφύγει και να βρεθεί σώος και αρτιμελής στο «σπίτι» του, στο χαράκωμά του. Στον ενθουσιασμό μου, στα ωχ και στα αχ στις αποτυχίες του αλλά και στα μπράβο μου κάθε φορά που ξεγλιστρούσε, απαντούσε με ένα συγκαταβατικό ταπεινό βλέμμα και μ' ένα ελαφρύ δυσδιάκριτο μειδίαμα.

Δεν δέλει τον θαυμασμό μου ο συγκεκριμένος μαχητής, ούτε διακρίνω ίχνος αυτοπροβολής ή ηρωισμού. Προσπαθεί να πει όσα πρέπει να πει χωρίς στολίδια, χωρίς υπερβολές, παραστατικά, μακριά από έντονες περιγραφές και συναισθήματα. Αφέθηκα, χωρίς να τον διακόσω, στην αφήγησή του, παρόλο που δεν μπορούσα να κρυφτώ, αφού απέναντι μου βρισκόταν ένας «άνθρωπος» με απίστευτο ψυχικό αλλά και σωματικό σθένος που τελικά παρά τους κινδύνους τα κατάφερε!

Ήθελα όμως να μάθω κι άλλα, κι άλλα! Ήθελα, αν ήταν δυνατόν και την παραμικρή λεπτομέρεια. Η ζεστασιά που ένιωσα με έσπρωξε τελειώνοντας την αφήγησή του να αρχίσω τα πως και τα γιατί. Και άφησε να ανοίξουν περισσότερο οι κουρτίνες του για να τον βρούμε στην ταράτσα της Αστέρως, στο στρογγυλό βουνό μεταξύ Καλλυβακιών, Κορνόκηπου και Χαλεύκας, στο Γιαηλά, στη στέγη του Πιτζιολή, στο ανήλιαγο και σκοτεινό πρόχωμά του, στον τηλεφωνικό δάλαμο του Ανδούλη, στο εκκλησάκι της Θεοτόκου.

Το οδοιπορικό του Ανδρέα Παναγή (Μηλιώτη) μακρύ και δύσκολο. Θα αρκεστούμε εδώ σε μερικές μόνο σελίδες. Ευελπιστούμε σύντομα το Σωματείο Ελεύθερη Κυθρέα να είναι σε θέση, αφού ολοκληρώσει ακόμα δύο εξιστορήσεις/καταγραφές συνδημοτών μας οι οποίοι ανοίγουν την καρδιά και τη ψυχή τους και εξιστορούν τον δικό τους Γολγοθά, να προβεί στην έκδοση και κυκλοφορία τους.

Μέσα από τις λίγες αυτές σελίδες λοιπόν, σας παρουσιάζω τον άνθρωπο που για σχεδόν ενάμιση μήνα προσπαδούσε να επιβιώσει, προσπαδούσε να σπάσει τη γραμμή αντιπαράθεσης να ξεγελάσει τα τουρκικά φυλάκια, να λευτερωθεί. Σας προσκαλώ να γνωρίσετε, ένα απλό και πιστό στο όρκο του στρατιώτη, 51 χρόνια πριν, στο «τότε» του.

Στο «σήμερα» του ο Μηλιώτης, είναι ένα εξοικειωμένο με το παρελθόν άτομο, ψυχικά υγιές, ισορροπημένος και κατασταλαγμένος, ένας εύχαρις οικογενειάρχης και επιτυχημένος επιχειρηματίας που κοιτάζει αισιόδοξα μπροστά αενίζοντας από το παράθυρο του ευρύχωρου, ευάερου και ηλιόλουστου γραφείου του, στον τρίτο όροφο ενός ιδιόκτητου οικοδομήματος, τον Πενταδάκτυλο.

Στην πόρτα του γραφείου του διαβάζουμε:

Αντρέας Παναγή.
Διευθύνων Σύμβουλος
Α. Ρ. MILIOTIS Developers and Constructions
Δημιουργίες Υψηλής Ποιότητας

«Είμαι ο Ανδρέας Παναγή από την Μηλιά Αμμοχώστου. Υπηρετούσα για εννέα με δέκα μήνες περίπου στο στρατόπεδο Σπύρου Χατζηγιακουμή στην Κυθρέα τη στρατιωτική μου δητεία, στο Λόχο Διοικήσεως 398. Στις 14 του Αυγούστου, του 1974 ημέρα της δεύτερης εισβολής, βρισκόμουν στα υψώματα του Τζιάους. Γύρω στις 5.00 το πρωί ξεκίνησε η δεύτερη εισβολή και πολύ γρήγορα, γύρω στις 8.00 έσπασε η γραμμή της Μιάς Μηλιάς. Τα τούρκικα άρματα έφτασαν περίπου 12 παρά είκοσι στα υψώματα του Τζιάους όπου βρισκόμαστε εμείς.

(...)

Ξημέρωσε. Περίπου η ώρα 4.30 με 5 μόλις εκάραξε, πήγα και βρήκα το σημείο ακριβώς όπου βρίσκεται το τρεξιμό γλυφό νερό, είναι όπως είπα, κάτω από το Γιαηλά. Εκεί έκαμα ακόμα 3 μέρες, άπραγος, προσπαδώντας να φέρω το νου μου, να σκεφτώ πώς προχωρώ από εδώ και πέρα. Ήμουν και μόνος μου και πάρα πολλά φοβισμένος. Το φαγητό μου αυτές τις 3 μέρες ήταν τα κόναρα που μάζευα, για να γεμίσω το στομάχι μου, ήταν η εποχή τους, και το γλυφό νερό για να ξεδιψάσω. Ήταν Αύγουστος και η ζέστη τρομερή. Στις 3 μέρες που ηρέμησα λίγο, πορεύτηκα παραπλεύρως του δρόμου από τη Χαλεύκα προς τον Κεφαλόβρυσο. Έφτασα γύρω στο μεσημέρι πάνω από τον Κεφαλόβρυσο Εκεί είχε μια μάντρα ενός βοσκού και μέσα στη μάντρα υπήρχε μία παράγκα. Έμεινα μέσα σε αυτή την παράγκα μέχρι που νύχτωσε. Μετά τις 8.30 κατέβηκα εκεί στα πρώτα σπίτια όχι από τη μεριά του Κεφαλόβρυσου και του αλευρόμυλου αλλά από τα αριστερά προς τα κάτω.

Στο πρώτο σπίτι που τόλμησα και μπήκα η πρώτη μου δουλειά ήταν να βγάλω τα στρατιωτικά και να φορέσω πολιτικά. Βρήκα ένα παντελόνι που με «έκαμνε ενάμιση φορά», το φόρεσα και το στερέωσα με μια κολάνα! Και ένα πουκάμισο από πάνω, μακρυμάνικο νομίζω. Δεν θυμούμαι αν φορούσα συνέχεια τα ίδια ρούχα ως την απελευθέρωσή μου. Φόρεσα τα πολιτικά και τότε μόνο πέταξα και το μαρτίني που ως εκείνη τη στιγμή είχα μαζί μου και τη μια και μοναδική σφαίρα! Προορισμός μου από εκείνη τη στιγμή ήταν γνωστό για μένα μέρος, ένα σπίτι στη Θεοτόκου. Το σπίτι ενός από τους δύο δείους μου, που παντρεύτηκαν στην Κυθρέα, του δείου Αρτέμη που έμενε μαζί με την κόρη του την Αστέρω, γυναίκα του Ξενή του μηχανικού.

Από τον Κεφαλόβρυσο νυχτιάτικα, πήρα τον κεντρικό δρόμο. Δεν κυκλοφορούσε αυτές τις πρώτες μέρες κανένας νύχτα, τίποτε, ψυχή Θεού. Όταν έβλεπα πως ερχόταν κανένα αυτοκίνητο, έπεφτα αμέσως μέσα στα αυλάκια. Συνέχισα να κατεβαίνω από την ορεινή Κυθρέα προς τα κάτω ακολουθώντας τον κύριο δρόμο. Μόνο όταν προσπέρασα την εκκλησία της Αγίας Μαρίας έστριψα και έπασα το παραδρομάκι, εκεί που βρίσκεται το σπίτι του Νουσκά, έστριψα δεξιά και έφτασα στο περιτοίχισμα μιας μικρής εκκλησίας που τότε δεν ήξερα ότι ήταν μοναστήρι όπως και ποιά εκκλησία ήταν και κατέληξα στου δείου μου του Αρτέμη.

(...)

Συνέχισα απογοητευμένος την πορεία προς τον τελικό προορισμό μου. Κατεβαίνοντας πιο κάτω, στην ενορία του Αγίου Ανδρονίκου, πέρασα από ένα άλλο συγγενικό μου σπίτι. Εκεί ζούσε ακόμα μια εξάδελφη από τον άλλο μου δείο, τον Περικλή αδελφό του Αρτέμη, τη Σοφούλα Περικλέους, παντρεμένη με τον Αντωνάκη τον Μάντη.

Σε αυτή τη γειτονιά, σε κάποιο σπίτι είδα πάλι φως! Κτύπησα την πόρτα και άνοιξε το τζιαμπλίκκι πάλι μια γυναίκα και είπα τα ίδια λόγια και πως «θέλω να μάθω για την Κύπρο, επιάσαν ούλλην την Κύπρο οι Τούρτζιοι»; Για να ξέρω, αν καταλήφθηκε από τους Τούρκους όλη η Κύπρος, τότε δεν υπήρχε σωτηρία για μένα όπου και αν πάω και έτσι να μην βασανίζομαι άδικα ούτε να βρω καταφύγιο να κρυφτώ.

(...)

Απογοητευμένος για δεύτερη φορά, ξεκίνησα ολοταχώς για το τελικό προορισμό μου, το σπίτι της Αστέρας και του δείου Αρτέμη. Πηγαίνοντας πριν το σπίτι, συνάντησα στη γειτονιά της μία ηλικιωμένη γυναίκα, τη μάνα του ιατρού του Κολλίτση που πρέπει να ήταν καμμιά ογδονταριά χρονών, ύστερα έμαδα πως ήταν 84 χρονών, καθόταν στην αυλή να δροσιστεί, λόγω της αυγουσιάτικης ζέστης. Τόσες μέρες δεν ηύρα άλλη ψυχή για να πω μια κουβέντα έτσι κάθισα μαζί της και κουβεντιάσαμε με την γερόντισσα για κανένα τέταρτο. Η γιαγιά Χρυσταλλένη (έτσι λεγόταν όπως έμαδα μετά) με πληροφόρησε πως «ο δείος σου νομίζω ήταν εγκλωβισμένος αλλά έφυγε γιατί φωνάζαν με τα μεγάφωνα οι Τούρκοι όποιος θέλει να τον πάρουν στους ελληνικούς τομείς και νομίζω έφυγε».

Εγώ πήγα εν πάση περιπτώσει στο σπίτι της Αστέρας, αλλά δε υπήρχε κανένας. Το σπίτι της ξαδέλφης έχει στέγη με κεραμίδι, εκτός από το μπάνιο που είναι με ίσια ταράτσα. Για προστασία λοιπόν βγήκα και κρύφτηκα πάνω στην ταράτσα για να κοιμηθώ τη νύχτα. Βρήκα μέσα στο σπίτι ένα μουσιαμά και το άπλωσα στο τοιμέντο και ξάπλωσα πάνω του. Ήταν καλοκαίρι δεν χρειαζόμουν τίποτε παραπάνω. Να σου η ώρα 4.30 το πρωί το δείο μου, πριν χαράξει το φως. Ήλθε για να ταΐσει τα κοτόπουλα που ήταν «ξαπολυμένα» έξω στην αυλή του. Χάρηκε που είδε πως είμαι ζωντανός και καλά στην υγεία μου, αλλά με συμβούλεψε να κρυφτώ αλλού όχι μέσα στο σπίτι, για να μην με βρουν αν έρχονταν για έρευνα ή για πλιάτσικο: «γλήγορα, γιέ μου, να σε πάρω στο χωράφι μου να κρυφτείς και να έρχομαι να σου φέρνω φαγητό. Θα ξεροβέχω όταν έρχομαι, να με βλέπεις πού θα σου βάλλω λίγο φαγητό, αλλά να μην έρχεσαι να το παίρνεις την ίδια στιγμή. Να φεύγω και μετά, γιατί οι Τούρκοι μπορεί να μας παρακολουθούν και να μας σκοτώσουν και τους δκυό».

Έτσι και έγινε. Για 4-5 μέρες νομίζω, όχι παραπάνω από πέντε ημέρες, ο μακαρίτης ο δείος μου ο Αρτέμης μου έφερνε φαγητό. Εγώ για αυτές τις 4-5 μέρες έμενα μέσα στο χωράφι πίσω από μια μεγάλη ελιά με χοντρό κορμό που είχε γύρω γύρω χόρτα ψηλά του ενός μέτρου και έτσι κρυβόμουν ανάμεσά τους. Όμως διακινδύνευα, το χωράφι είχε πέρασμα, και έτσι έρχονταν Τούρκοι, μπαίναν από την βόρεια πλευρά του χωραφιού και βγαίναν από το πέρασμα δίπλα του σπιτιού της μάνας του γιατρού του Κολλίτση.

Μετά τις πέντε μέρες έπρεπε να βρω μονιμότερο κατάλυμα, και έτσι έκαμα χαράκωμα σκάβοντας το μέσα σε μια μόνο νύχτα. Το έβγαλα έτσι ώστε να χωρά το μάκρος μου και τόσο ψηλό ώστε να μπορώ να κάδομαι. Το έσκαψα με δυσκολία, με το μόνο φτυάρι που βρήκα, ένα στρογγυλό σε σχήμα και ύστερα το στέγασα. Βρήκα για καλή μου τύχη ένα βαρέλι που το είχαν ανοίξει και το επιπέδωσαν, το ίσιωσαν. Στα μέτρα αυτού του «τσιγκου» έπρεπε να σχηματίσω, να σχεδιάσω και το χαράκωμά μου. Σε μια μόνο νύχτα το είχα σκάψει. Στο χώρο αυτό υπήρχαν αρκετά κλαδέματα, τα απομάκρυνα για να σκάψω. Σκέπασα με τον «τσιγκο» το νιόσκαφτο χαράκωμα και έβαλα τα κλαδέματα από πάνω που τα φρεσκοσκαμμένα χώματα. Πρώτα τα φύλλα, μετά τα κλαδέματα τα μικρά, μετά τα πιο μεγάλα και τα πιο μεγάλα, και το πιο μεγάλο κλαδί το φύλαξα για την στόμα, την «είσοδο» του χαρακώματος. Το χρησιμοποιούσα για να «καλύπτω» το χαράκωμα. Το τραβούσα από πάνω από το στόμιο όταν κατέβαινα μέσα στο πρόχωμά μου. Βρήκα και ένα πλακάτζ και έκλεινα με αυτό όταν έμπαινα, την τρύπα του χαρακώματος, την «πόρτα» μου.

Ευτυχώς στην μοναξιά μου με συντρόφευε ένα ράδιο, το ανακάλυψα στη γειτονιά σε ένα σπίτι δίπλα από τη μάνα του γιατρού του Κολλίτη. Ο ιδιοκτήτης αυτού του σπιτιού πρέπει να ήταν και ηλεκτρολόγος γιατί είχε όργανο ελέγχου των ηλεκτρολογικών, τον έψαξα όταν ήλθα στις ελεύθερες περιοχές, αλλά μέχρι σήμερα δεν ξέρω ποιος είναι...

Εγώ έμενα όλη μέρα μέσα στο χαράκωμά μου πλέον, νιώθοντας περισσότερη ασφάλεια. Έπρεπε την μέρα να κρύβομαι, οι Τούρκοι πηγαίνονταν γιατί το Γυμνάσιο είναι κτισμένο στην δυτική πλευρά του χωραφιού και συνόρευε με τα σπίτια στη βόρεια πλευρά και μπαίνουν από το κύριο κάγκελο και βγαίνουν προς τα πίσω μέσα στο χωράφι μου. Έτσι κυκλοφορούσα μόνο νύχτα και συγκεκριμένα έβγαινα, ύστερα το έμαδα, στο σπίτι του Πιτζιολή του πογιατζιή. Στο πίσω μέρος του σπιτιού υπήρχε μια σκάλα που με ανέβαζε στην ταράτσα και από την ταράτσα προγραμμάτιζα πόθεν να διαφύγω ευθεία προς την βιομηχανική της Μιας Μηλιάς αλλά δυστυχώς αν και προσπάθησα τρεις φορές ήταν αδύνατον να περάσω τα φυλάκια των Τούρκων. Ήταν τόσο πυκνά τα φυλάκια που ήταν αδύνατον!

(...)

Μέρα υπήρχε κίνηση δεν μπορούσα να κυκλοφορήσω, ήμουν στο χαράκωμα περιορισμένος. Καδώς ήμουν μέσα, περίπου 20 μέρες πριν να καταφέρω να βγω, ακούω βήματα στο χωράφι μου! Δυο Τούρκοι, τρέχανε τα κοτόπουλα για να τα πιάσουν και «εκάμναν χάι χούι»! Ο ένας πέρασε που τη δεξιά πλευρά του χαρακώματός μου γιατί υπήρχε «βουνάρι» με τα ξύλα και το χώμα που την από κάτω πλευρά και εγώ βέβαια ήμουν από κάτω και ο άλλος από την αριστερή πλευρά δηλαδή δυτικά της γωνίας του χωραφιού που ήμουν. Απομακρύνθηκε ο ένας γιατί πεταχτήκαν τα κοτόπουλα που την άλλη πλευρά. Και τότε πεταχτήκαν και οι δυο, ένας που τη νότια πλευρά του χωραφιού και ο άλλος από τη δυτική πλευρά του φραγμού. Αλλά για 45 λεπτά ετρέχαν τα κοτόπουλα και εγώ άκουα τα τρεξίματά τους.

Μια άλλη ημέρα πάλι περίπου 20 μέρες πριν τα καταφέρω ακόμα, θα ήταν προς το τέλος Αυγούστου, ήλθε μία «κατσέλλα» πεινασμένη, «λυσσοιασμένη», με άγριες διαθέσεις. Ταύρος μαινόμενος. Με «πήρε πρέφα» γιατί είχα το πλακάζ μου δυο πόντους ανοιχτό για να παίρνω αέρα. Έτσι έκαμνα και όταν άκουα δορύβους το έκλεινα. Μια «κατσέλλα» λοιπόν με εντόπισε και δεν έφευγε την κεφαλή της από πάνω από την τρύπα που είχα αφήσει ανοιχτή. Αναγκάστηκα, μέρα μεσημέρι, να βγω πέντε λεπτά έξω, να τη διώχνω και αυτή να μην φεύγει και με έβλεπε και με άγριο ύφος υπονοώντας «εν τωρά που εν να με τρέξει, εν τωρά που εν να με τρέξει». Μετά εφόσον δεν έφευγε μετακινήθηκε λίγο, ας πούμε 5 μέτρα από την τρύπα που έμπαινα. Τότε υποχρεώθηκα να βγω γιατί ήταν πολύ επικίνδυνο να είναι εκεί, αφού από τη βόρεια πλευρά περνούσαν Τούρκοι και βγαίναν προς το σπίτι της μάνας του Κολλίτση και του Πιτζιολή. Εγώ μπήκα ξανά μες το πρόχωμά μου. Ευτυχώς προς το απόγευμα έφυγε η «κατσέλλα». Εγώ δεν τόλμησα να ξαναβγώ πάνω να τη απομακρύνω γιατί ήταν πολύ επικίνδυνο.

Κυκλοφορούσα μόνο νύχτα. Όλη μέρα, δηλαδή 12 με 14 ώρες που έχει φως το καλοκαίρι μας, δεν κυκλοφορούσα. Κυκλοφορούσα από η ώρα 9 μέχρι τις 12 τη νύχτα ή μέχρι την αυγή, εξαρτάται από το πόσο είχα ανάγκη. Αυτό ήταν όλο. Μετά στην απραξία και στην αναμονή για το τι θα ξημερώσει το αύριο.

(...)

Μέχρι που άκουσα από το ράδιο, γιατί όπως είπα είχα ένα ραδιόφωνο το οποίο έπασα από τον γείτονα ηλεκτρολόγο και μπορούσα να παρακολουθώ τα νέα, τα μηνύματα που έστελνε ο κόσμος γυρεύοντας τους δικούς τους κ.ά. Έτσι ενημερωνόμουν με μεγάλο ενδιαφέρον και για τις συνομιλίες Κληρίδη – Ντεκτάς και για τις κινητοποιήσεις για το Κυπριακό. Άκουσα από το ράδιο πως κάποιος από τα καμίνια του Παλαικύθρου διέφυγε και βγήκε στην Αγλαντζιά. Μακάρι να είναι καλά η Φρύνη Παπαδοπούλου του ΡΙΚ που δεν παράλειψε να το πει στις ειδήσεις και έτσι υιοθέτησα το ίδιο δρομολόγιο το οποίο και ακολούθησα. Συγκεκριμένα στην τέταρτη, την τελευταία και πετυχημένη απόπειρα διαφυγής μου, πέρασα από την πεινή πλευρά του στρατοπέδου της Κυδρέας, πήρα το χωματένιο δρόμο της Βώνης μετά βγήκα στον υπεραστικό δρόμο Λευκωσίας-Αμμοχώστου και πέρασα στο δρόμο του Παλαικύθρου όπου έστριψα με κατεύθυνση προς την Αγλαντζιά.

Ανάμεσα στον υπεραστικό δρόμο και στο δρόμο του Παλαικύθρου, συνάντησα ένα σπιτάκι με λάκκο στη νότια πλευρά του και με πόρτα στην ανατολική πλευρά όπου διακινδύνεψα και έμεινα τη νύχτα. Πρώτη μου δουλειά ήταν να κάμω ανίχνευση ώστε να μπορώ να αντιμετωπίσω οτιδήποτε μου προκύψει. Βρήκα ένα κασιόξυλο και το στερέωσα στη γωνιά του «σπιτουδικιού». Ψάχνοντας βρήκα και ένα σίδερο οικοδομής και με αυτό έβγαλα τρύπες σε όλους τους τοίχους για να μπορώ να παρακολουθώ, να έχω πρόσβαση, να βλέπω τον υπεραστικό δρόμο όπως και γύρω γύρω. Μπορούσα να βλέπω προς το Παλαικύθρο αλλά και προς όλα τα σημεία του ορίζοντα, να παρακολουθώ κάθε κίνηση παντού ώστε αν περάσουν Ηνωμένα Έθνη ή Ερυθρός Σταυρός να τρέξω να τους προλάβω, να με πιάσουν και να γλιτώσω. «Το σπιτούδι» δεν απήχε πολύ, μόνο 200-300 μέτρα από το δρόμο και έτσι θα τους προλάβαινα. (...)